

N:o 128.

Af herr **H. Holmlin**, om höjd aflöning till justitieombudsmannen och justitiekansleren m. m.

Sedan min motion om högre lön samt lagstadgad pension åt justitieombudsmannen, i afsigt att förekomma de ständiga ombyten, hvilka under senare år inträffat, vid förra riksdagen blifvit af statsutskottet afstyrkt samt af Riksdagen afslagen, inträffade under år 1897 det säregna, att två justitieombudsmän utnämndes till justitieråd. Detta har med skäl väckt berättigad uppmärksamhet i hela landet och ingifvit mig hopp om bättre framgång, när jag åter dristar mig framställa förslag i samma ärende.

Eftersom justitieombudsmannen oftast utnämnes till justitieråd, föreslår jag, att han i löneförmåner likställes med dessa.

Alldenstund justitieombudsmannen och justitiekansleren enligt grundlagen skola vara likställda, får förslaget gälla båda dessa tjenstebefattningar.

Jag vill ock här påpeka, att det nutida omvalet hvart år hindrar en på förhand planlagd plan att handhafva embetet. Som bekant är, valdes justitieombudsmannen från 1810—1844 för 5 år i sänder samt från 1844—1866 för tre år i sänder. Jag anser, att ett val för tre år är lämpligare af flera skäl.

På grund af hvad ofvan anförts föreslår jag,

att justitieombudsmanna- och justitiekanslersbefattningen från och med 1899 års ingång aflönas med 10,000 kronor årligen, samt

att pensionen bestämmes till 8,000 för båda platserna, åt justitieombudsmannen, när han i minst 15 år med väl vitsordad tjenstgöring innehaft platsen samt uppnått 65 lefnadsår; och slutligen

att justitieombudsmannabefattningen tillsättes för en tid af tre år i sänder.

Stockholm i januari 1898.

Hans Holmlin.

N:o 129.

Af herr **M. Andersson** i Löfhult, om ändring af 60 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Efter en vidlyftig, förutgången utredning blef nya väglagen af Riksdagen antagen 1891, och för att bereda väghållningsskyldige någon lättnad i vägunderhållet bestämdes, att af statsmedel skulle årligen utbetalas en tiondedel af vägunderhållskostnaden, efter särskilda nämndens uppskattning, men det visar sig vara allt för litet, då nya väglagen gifvit anledningar till drygare utgifter för dem, som skola underhålla allmänna vägarne in natura.

Före nya väglagens antagande hade vägunderhållsskyldige rättighet att på annans utmark fritt taga väglagningsämne. I nya väglagen, § 33, åligger det väghållningsskyldige att betala för väglagningsämne, som tages på annans mark. Vid de årliga vägsynerna tillämpas lagen mycket strängt, och väghållningsskyldige åläggas att broa vägarne med grus, som måste hemtas från grusgropar, belägna på ganska långa afstånd från väghållarens